

1

เมืองนี้ดูไม่ใหญ่บนแผนที่สหรัฐอเมริกา เป็นเพียงจุดเล็ก ๆ ใกล้ถนน คล้ายเส้นด้ายสีแดงตัดผ่านพื้นที่ว่างเปล่าขนาดครึ่งนิ้ว แต่ในความเป็นจริงมันกินพื้นที่กว่าสองร้อยหกสิบตารางกิโลเมตร มีประชากรกว่าครึ่งล้านคน เกือบหนึ่งแสนห้าหมื่นครัวเรือน มีทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ต้นไม้ขึ้นเป็นกระจุกกินพื้นที่กว่าแปดตารางกิโลเมตร ใช้งบประมาณห้าร้อยล้านดอลลาร์ต่อปี เก็บเงินภาษีค่าธรรมเนียมและบริการต่าง ๆ ได้เกือบเท่าเงินก้อนนั้น มันใหญ่พอที่จะมีกำลังตำรวจหนึ่งพันสองร้อยนาย

และมันก็ใหญ่พอที่จะแยกกลุ่มอาชญากรออกเป็นสองกลุ่ม ด้านตะวันตกของเมืองอยู่ที่อิทธิพลของอาชญากรชายูเครน ด้านตะวันออกมีกลุ่มอาชญากรชาวแอลเบเนียเป็นเจ้าถิ่น เส้นแบ่งเขตระหว่างสองแก๊งนี้รัดกุมเข้มงวดราวกับการแบ่งเขตเลือกตั้งแบบใช้กลไกเอาเปรียบ โดยมีถนนเซ็นเตอร์เป็นกั้นชนถนนสายนี้พาดจากทิศเหนือลงทิศใต้ แบ่งเมืองเป็นสองส่วน แต่ก็มีบางส่วนของถนนซิกแซ็กไปมา วกลงและวนออก รวมหรือแยกกลุ่มอาคารหรือพื้นที่ด้วยเหตุผลทางประวัติศาสตร์ การเจรจาต่อรองระหว่างสองแก๊งตั้งเครียดมาก เกิดสงครามแย่งกันเป็นเจ้าถิ่นอยู่เสมอ แต่สุดท้ายก็ตกลงกันได้และเหมือนจะไ้ได้ผล ต่างฝ่ายต่างไม่เข้าไปขวางทางกัน ต่างคนต่างอยู่ แต่ละแก๊งหากินตามความถนัด นานมาแล้วที่ทั้งสองแก๊งไม่ได้ติดต่อกัน

จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม หัวหน้าแก๊งยูเครนจอดรถทิ้งไว้ในโรงรถบนถนนเซ็นเตอร์ เดินคนเดียวไปทางตะวันออกสู่ถิ่นของแก๊งแอลเบเนีย เขาอายุห้าสิบปี รูปร่างประหนึ่งรูปหล่อทองแดงของวีรบุรุษยุคเก่า สูง แข็งแรง

ตัน เขาเรียกตัวเองว่าเกรกอรี ซึ่งใกล้เคียงพอที่ชาวอเมริกันจะออกเสียงชื่อแรกของเขาได้ เกรกอรีไม่มีอาวุธ และเพื่อพิสูจน์ให้เห็นง่าย ๆ เขาจึงใส่ชุดรัดรูป ทั้งกางเกงขายาวและเสื้อยืด ไม่มีอะไรในกระเป๋ากางเกง ไม่มีการซุกซ่อนอะไรทั้งนั้น เขาเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา เดินลึกเข้าถิ่นแอลเบเนียสู่อาคารบนถนนสายรองด้านหลัง แก๊งแอลเบเนียทำธุรกิจเ็นสำนักงานด้านหลังลานเก็บไม้ซึ่งเป็นสถานที่เก็บไม้ไผ่ขาย

นับตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินข้ามเส้นเกรกอรีโดนติดตามตลอด มีคนแจ้งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้า ดังนั้นเมื่อถึงที่หมายเขาจึงเผชิญหน้ากับชายหกคนที่ไม่พูด ทำตัวเหมือนคนใบ้ พวกนั้นยืนนิ่งเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่ระหว่างทางเท้ากับประตูเข้าลานเก็บไม้ ราวกับตั้งป้อมเตรียมรับมือเต็มที่ เกรกอรีหยุดกางแขนสองข้างออก พร้อมหมุนตัวช้า ๆ กางเกงและเสื้อยืดไม่มีส่วนใดที่ไปงนุหน่าสงสัย ไม่มีมิด ไม่มีปิ่น ไม่เหมือนหกคนนั้นเลย แต่เขาไม่กังวลเพราะรู้ว่าแก๊งแอลเบเนียจะไม่เล่นงานเขาโดยไม่มีเหตุผลหรือการขู่ข่ม พวกนั้นจะต้องปฏิบัติตามมารยาทสังคม มารยาทก็คือมารยาท

คนหนึ่งก้าวออกมาข้างหน้า คนที่เหลือส่วนหนึ่งขวางทาง อีกส่วนพร้อมฟัง

เกรกอรีแจ้งความประสงค์ “ฉันต้องการคุยกับดีโน”

ดีโนคือหัวหน้าแก๊งแอลเบเนีย

“ทำไม” อีกฝ่ายซัก

“ฉันมีข่าวบางอย่าง”

“อะไร”

“บางอย่างที่เขาจำเป็นต้องรู้”

“ผมจะให้เบอร์โทรศัพท์กับคุณ”

“มันต้องคุยกันต่อหน้า”

“จำเป็นต้องคุยเดี๋ยวนี้หรือไง”

“แน่นอน”

หมอนั้นหนึ่งไปสักพัก ก่อนผ่านเข้าประตูเหล็กม้วน อีกห้าคนตีวงแคบเข้าแทนที่คนที่หายเข้าไปข้างใน เกรกอรีรอ สายตาห้าคนนั้นจ้องมองเขา

อย่างระแວดระวังปนที่หัวหน้าแก๊งยูเครนบุกมาถึงรังเป็นครั้งแรก มอง
เกรกอรีเหมือนเห็นยูนิคอร์น การเจรจาติดต่อที่ผ่านมามีทั้งบริเวณพื้นที่กลาง
เช่น สนามกอล์ฟนอกเมือง อีกด้านของทางหลวง

ห้าหน้าที่หลังจากนั้นชายคนเดิมกลับออกมา พยักหน้าให้เกรกอรีผ่านเข้า
ประตู เขาก้าวเข้าข้างใน ได้กลิ่นต้นสนสดโชยมาพร้อมกับเสียงเลื่อยไม้

“เราต้องค้นตัวคุณเพื่อหาอุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ”

เกรกอรีพยักหน้า ถอดเสื้อยืดထອออก เผยให้เห็นลำตัวท่อนบนซึ่งหนา
แข็งแรง มีขนรุงรัง ไม่มีอุปกรณ์ใด ๆ ชายคนนั้นตรวจตามตะขีบเสื้อยืดก่อน
ส่งคืนให้ เกรกอรีสวมแล้วใช้นิ้วมือเสยผมให้เรียบร้อย

“ทางนี้”

ลูกน้องดีโนคนเดิมนำทางเกรกอรีลึกเข้าสู่กระท่อมที่บุด้วยแผ่นลูกฟูก
อีกห้าคนตามติด จนมาถึงประตูเหล็กธรรมดา ๆ ข้างหน้าเป็นทิว้าง ไม่มี
หน้าต่าง คล้ายห้องประชุม มีโต๊ะกระจกสี่ตัววางเอาหัวโต๊ะชนกันราวกับมันคือ
สิ่งกีดขวาง ดีโนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวกลางด้านไกล เขาอายุน้อยกว่าเกรกอรีหนึ่งถึง
สองปี เตี้ยกว่าสามถึงสี่เซนติ แต่ลำตัวกว้างกว่า ผมดำ มีแผลเป็นเล็ก ๆ
จากคมมีดบนใบหน้าด้านซ้ายเหนือคิ้ว อีกแผลยาวจากโหนกแก้มถึงคาง คล้าย
เครื่องหมายอัศเจรีย์กลับหัว

ชายคนนำทางลากเก้าอี้ออกจากใต้โต๊ะให้เกรกอรีนั่งตรงข้ามดีโน ส่วน
ตัวเองไปนั่งด้านขวาของดีโน ทำตัวดูลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ อีกห้าคนแยกนั่ง
ขวาข้าง ข้างหนึ่งสองคน อีกข้างสามคน ปลอ่ยให้เกรกอรีนั่งอีกฝั่งโต๊ะ
ตามลำพัง เขาจ้องใบหน้าที่ยเรียบเฉยทั้งเจ็ด ตอนแรกไม่มีใครพูด สุดท้าย
ดีโนก็ถาม “ผมเป็นหนี้บุญคุณอะไรบ้างนั้หรือ”

มารยาทก็คือมารยาท

เกรกอรีตอบ “เมืองนี้กำลังจะเปลี่ยนตัวผู้บัญชาการตำรวจคนใหม่”

“เรารู้แล้ว” ดีโนบอก

“เลื่อนตำแหน่งจากภายในกรมฯ”

“เรารู้แล้ว” ดีโนพูดประโยคเดิม

“เขาคุยโวว่าจะกำจัดเราทั้งสองฝ่าย”

“เรารู้แล้ว” ดีโนยิ้มเป็นครั้งที่สาม

“เรามีสายคนหนึ่งในสำนักงานของเขา”

ดีโนเงยบเพราะไม่เคยรู้มาก่อน

เกรกอรีพูดต่อ “สายของเราพบไฟล์ลับในฮาร์ดไดรฟ์”

“ไฟล์อะไร”

“แผนปฏิบัติการกวาดล้างเรา”

“แผนเป็นยังไง”

“รายละเอียดน้อยมาก” เกรกอรีตอบ “รู้แค่บางส่วนคร่าว ๆ แต่ไม่ต้องห่วง เพราะแต่ละวัน แต่ละสัปดาห์เขาจะมีข้อมูลมากขึ้น ข้อมูลภายในไหลเข้าหาเขาไม่หยุด”

“ข้อมูลจากที่ไหน”

“สายของเราพยายามค้นหาจนกระทั่งพบอีกไฟล์”

“ไฟล์อะไร”

“บัญชี”

“บัญชีอะไร”

“สายข่าวที่กรมตำรวจไว้ใจมากที่สุด”

“แล้วไงต่อ”

“ในบัญชีนั้นมีสี่รายชื่อ”

“แล้วไงต่อ”

“สองในสี่เป็นคนของผม” เกรกอรีตอบ

ทุกคนเงยบ สุดท้ายดีโนก็เอ่ยปากถาม “แล้วคุณทำยังไงกับพวกเขา”

“ผมว่าคุณเดาออก”

ทุกคนเงยบอีกครั้ง

“ทำไมคุณเอาเรื่องนี้มาบอกผม” ดีโนถาม “มันเกี่ยวอะไรกับผม”

“เพราะอีกสองรายชื่อในบัญชีเป็นคนของคุณ”

ทุกคนเงยบ

“เราต่างก็ตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเหมือนกัน” เกรกอรีสรุป

“สองคนนั้นคือใคร” ดีโนถาม

เกรกอรีระบุชื่อ

“ทำไมคุณถึงมาบอกผมเกี่ยวกับคนพวกนี้”

“เพราะเรามีข้อตกลงร่วมกัน” เกรกอรีตอบ “ผมเป็นคนรักษาคำพูด”

“ถ้าผมล้ม คุณจะได้ประโยชน์อย่างมหาศาล ทั้งเมืองจะตกเป็นของคุณ”

“ก็น่าจะจริง แต่อาจจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้” เกรกอรีได้ “จู่ ๆ ผมก็คิดว่า
ได้ว่าควรจะมีความสุขกับปัจจุบันอย่างที่เป็นอยู่ ผมจะหาคนซื้อสิทธิ์จากที่ไหน
มาบริหารกิจการของคุณ แต่กิจการของผมคนยังไม่พอเลย”

“ผมก็คิดแบบนี้”

“อนาคตเราอาจต่อสู้กัน แต่ในตอนนั้นผมจะปฏิบัติตามข้อตกลง ขอโทษ
ที่นำข่าวร้ายมาบอก ผมก็ลำบากใจเหมือนกัน แต่หวังว่ามันจะมีประโยชน์
อยู่บ้าง เพราะเราตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน”

ดีโนพยักหน้า ไม่พูดอะไร

เกรกอรีบอก “ผมมีคำถาม”

“ถามเลย”

“คุณจะทำผมเหมือนที่ผมบอกคุณไหม ถ้าสายลับคนนั้นเป็นคนของ
คุณ ไม่ใช่ของผม”

ดีโนเงยไปนานทีเดียวก่อนตอบ

“บอก ด้วยเหตุผลเดียวกัน เรามีข้อตกลง และถ้าเราสองคนมีรายชื่อ
อยู่ในบัญชีของตำรวจ ก็ไม่ควรจะมีใครรีบร้อนที่จะทำอะไรง่ ๆ”

เกรกอรีพยักหน้าแล้วลุกขึ้น

ลูกน้องที่หนึ่งขวามือลุกขึ้น พร้อมจะพาออกไป

“ตอนนี้เราปลอดภัยไหม” ดีโนถาม

“ผมรับรองว่าปลอดภัย วันนี้ตอนหกโมงเช้ามีคนคนหนึ่งอยู่ที่จุดเผาศพ
ประจำเมือง เขาเป็นหนี้ผม วันนี้เขาเต็มใจที่จะจุดไฟเผาเร็วกว่าปกติเล็กน้อย”

ดีโนพยักหน้า แต่ไม่พูดอะไร

“ผมจะปลอดภัยจากฝ่ายคุณไหม” เกรกอรีถาม

“เราจะปลอดภัย” ดีโนตอบ “คืนนี้ เรามีชายคนหนึ่งอยู่ที่โรงอัด
ซากรถยนต์ เขาเป็นหนี้ผมเหมือนกัน”

ชายคนขวามือพาเกรกอรีออกจากที่นั่ง ผ่านประตูสู่แสงแดดยามเช้าของ
เดือนพฤษภาคม

ในเวลาเดียวกันแจ็ค ริชเซอร์อยู่บนรถบัสบนทางหลวงระหว่างรัฐ ห่างออกไป
หนึ่งร้อยสิบสองกิโลเมตร เขานั่งด้านซ้ายมือติดหน้าต่าง ค่อยไปทางท้ายรถ
ไม่มีใครนั่งข้าง ๆ ผู้โดยสารที่อื่นไม่มีลิ้นเก้าอี้คน ไม่มีอะไรน่าสนใจ นอกจาก
สถานการณ์พิเศษซึ่งสะดุดตาสะดุดใจริชเซอร์เล็กน้อย ที่นั่งฝั่งตรงข้ามเยื้องไป
ข้างหน้าหนึ่งแถว ชายคนหนึ่งนั่งหลับคอพับ ผมหงอก ดูเหมือนเลยเวลา
ที่ควรตัดผมไปนานแล้ว ผิวย่นราวกับน้ำหนักลดไปมาก อายุประมาณเจ็ดสิบ
สามสี่แจ็คก็ตีผ้าฝ้ายหนาสี่ฟ้ามี่ซิป น่าจะกันน้ำได้ มุมซองกระดาษคล้าย
ซองจดหมายไฟล์พับขอบกระเป๋ากางเกง เห็นชัดว่ามีบางอย่างอยู่ในซอง มันดู
อ้วนหนา

มันเป็นซองชนิดเดียวกับที่ริชเซอร์เคยเห็น ดูคล้ายกันมาก บางครั้ง
หากตู้เอทีเอ็มเสียหรือใช้การไม่ได้ เขาจะเข้าไปใช้บัตรเบิกเงินสดจากพนักงาน
ที่สาขาของธนาคาร พนักงานจะถามว่าเบิกเท่าไร กรณีตู้เอทีเอ็มมีปัญหา
เขาจะเบิกมากกว่าที่เคยเบิกตามปกติสองสามเท่า เพื่อเหลือเผื่อขาด พนักงาน
จะถามว่าต้องการของใส่หรือไม่ บางครั้งเขาตอบว่าใส่โดยที่ไม่มีเหตุผลอะไรเลย
พนักงานจะเอาเงินเป็นปึกใส่ซองให้ เป็นซองที่ชนิด ขนาด และความโป่ง
เหมือนที่เห็นไฟล์จากขอบกระเป๋ากางเกงชายชราคนนั้น เขาเดาว่าน่าจะมีสักสอง
ถึงสามร้อยดอลลาร์ หรือไม่กี่สองถึงสามพันดอลลาร์ ขึ้นอยู่กับจำนวนและ
ประเภทธนบัตรข้างใน

ไม่ว่าริชเซอร์คนเดียวที่สังเกตเห็น ชายที่นั่งหน้าเขาก็เห็น แถมดูสนใจ
มากอีกด้วย อีกฝ่ายมองไปที่ซองนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ชายคนนั้นร่างผอม
ผอมมัน ไว้เคราแพะ สามแจ็คก็ตียีนส์ อายุยี่สิบกว่า ทั้งมอง คิด วางแผน
และเลียปากตัวเอง

รถบัสแล่นไปเรื่อย ๆ ริชเซอร์มองสลับระหว่างนอกหน้าต่าง ซองนั้น
และเด็กหนุ่มที่จ้องซองไม่วางตา

เกรกอรีออกจากโรงรถถนนเซ็นเตอร์ กลับเข้าถิ่นของแก๊งยูเครนโดยปลอดภัย
สำนักงานของเขาอยู่ด้านหลังบริษัทรถแท็กซี่ตรงข้ามโรงรับจำนำ ติดกับสำนักงาน
ซึ่งดำเนินกิจการเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหา ทั้งหมดล้วนเป็นธุรกิจของ
เกรกอรี พอจอดรถเสร็จเขาก็เข้าสำนักงานทันที สมุนมือขวาสีคนกำลังรอการ
กลับมาของเขา แต่ละคนรูปร่างหน้าตาคัล้ายกัน และดูคล้ายเจ้านายทั้งที่
ไม่เกี่ยวข้องกันทางสายเลือด แต่ทุกคนมาจากเมือง หมู่บ้าน และยุคเดียวกัน
ในประเทศบ้านเกิด

แปดตาจากสี่ใบหน้าจ้องเขม็ง แต่มีเพียงคำถามเดียว

เกรกอรีตอบไป

“สำเร็จ” เขาบอก “ดีในเชื่อทุกอย่าง โง่ชะมัด ถ้าฉันบอกว่าจะขาย
สะพานบรูกลิน เขาคงซื้อแน่ ชายสองคนที่ฉันบอกซื้อไปเป็นอดีตไปแล้ว
เขาจะใช้เวลาจัดการสิ่งต่าง ๆ หนึ่งวันเต็ม มีโอกาสเพียงครั้งเดียวที่เราจะ
ทำได้สำเร็จ เรามีเวลาประมาณยี่สิบสี่ชั่วโมง พวกนั้นลดการ์ดลงแล้ว”

“ชาวแอลเบเนียพวกนั้นเป็นของคุณ” ลูกน้องคนสนิทบอก

“นายส่งคนของเราสองคนไปไหน” เกรกอรีถาม

“บาฮามาส ชายในบ่อนคนหนึ่งเป็นหนี้เรา เขาเป็นเจ้าของโรงแรมที่สวย
ทีเดียว”

ป้ายสี่เหลี่ยมบนไหล่ทางหลวงบอกให้รู้ว่าใกล้ถึงเมืองเมืองหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดแรกที่
รถบัสจะหยุด ริชเซอร์จับตามองหนุ่มเคราแพะ อยากรู้ว่ามันจะใช้แผนอะไร
สองอย่างที่เขาไม่รู้คือชายชราซึ่งมีเงินในกระเป๋าใกล้จะลงหรือยัง ถ้ายัง อีกฝ่าย
จะตื่นใหม่เวลารถลดความเร็วขณะเลี้ยวแล้วกระตุก

รถเลี้ยวออกจากทางหลวง เข้าถนนสี่เลน แล่นลงทิศใต้ ผ่านที่ราบ
เปียกชื้นเพราะฝนเพิ่งตก เสียงยางครูดผิวทางที่แฉะไม่ได้ทำให้ชายชราตื่น
ขณะเดียวกันหนุ่มเคราแพะก็ไม่ละสายตาจากเป้าหมาย ริชเซอร์เดาว่ามัน
คิดแผนได้แล้ว แต่เป็นแผนที่ดีแค่ไหนก็เดายาก ถ้าฉลาดหน่อยก็น่าจะแอบ
ล้วงกระเป๋า แล้วรีบลงจากรถให้เร็วที่สุดทันทีที่รถจอด ต่อให้ชายชราตื่นก่อน

รถจอดในสถานีก็อาจยังไม่รู้ตัว อาจยังงัวเงีย ไม่ได้สังเกตเห็นด้วยซ้ำว่าซองเงินหายไปแล้ว หรืออาจจะรู้ว่ามันหายไปแต่คงไม่ด่วนสรุปว่าโดนขโมย อาจคิดว่ามันหล่นจากกระเป๋าทางแกงจึงเริ่มมองหาบนที่นั่งหรือใต้ที่นั่งราวหนึ่งนาที เพื่อชองตกบนพื้นรถแล้วโดนเท้าเหยียบโดยไม่รู้ว่าระหว่างที่หลับ หลังจากนั้นเขาจะเริ่มมองรอบ ๆ ด้วยความสงสัย และเมื่อรถจอดสนิทผู้โดยสารพากันลุกขึ้นลงรถ ผู้โดยสารใหม่ขึ้นมา ทางเดินระหว่างแถวที่นั่งจะแออัด ชายเคราแพะจะหวยโอกาสรีบหนีลงก่อน นั่นคือวิธีการที่ฉลาด

แต่อีกฝ่ายจะใช้แผนนี้หรือเปล่า

ริชเซอร์ไม่รู้

ทว่าชายชราที่มีซองเงินรู้สึกตัวเสียก่อน

รถบัสคืบคลานช้า ๆ ก่อนเบรกเพื่อรอสัญญาณไฟ สีระชะชาขจรกระตุกเล็กน้อย ลืมตา เงยหน้าขึ้น กะพริบตา ตบกระเป๋าทางแกง ดันซองเงิน ลีกลงไปจนไม่มีใครเห็นมันอีก

ริชเซอร์นั่งสบาย ๆ

เหมือนชายไว้เคราแพะ

รถบัสเดินหน้าต่อ สองข้างทางเป็นทุ่งนาสีเขียวสดหลังฤดูใบไม้ผลิ ถัดไปเป็นย่านการค้า เนื้อที่กว้างใหญ่มาก ชายเครื่องมือกับอุปกรณ์การทำไร่ นา และรถยนต์ที่ผลิตในประเทศ เครื่องจักรกลหลายร้อยชิ้นเรียงรายใต้ธงชาติที่แขวนเป็นแถว จากนั้นเป็นอาคารหลายหลัง เต็มไปด้วยสำนักงานและซูเปอร์มาร์เกตมหึมานอกเมือง ถนนสี่เลนแคบลงเหลือสองเลน ข้างหน้ามีตึกสูงมากมาย รถบัสเลี้ยวซ้ายไปตามทาง ทั้งพื้นที่ที่ค่าเช่าแพงไว้เบื้องหลัง แปดร้อยเมตรต่อมาก็ถึงสถานีรถบัสที่ต้องจอดเป็นแห่งแรก ริชเซอร์นั่งที่เดิม ตัวโดยสารของเขาไปได้จนสุดสายของรถเที่ยวนี้

ชายชราลุกยืน พยักหน้ากับตัวเอง ดึงกางเกงขึ้น ดึงเสื้อแจ็คเก็ตลง นั่นคือทั้งหมดที่ชายชราทำก่อนลงจากรถ

ชายชราก้าวไปตามทางเดินระหว่างแถวที่นั่ง ไม่มีกระเป๋าเดินทาง ผมหงอก แจ็คเก็ตสีฟ้า กระเป๋าทางแกงข้างหนึ่งป่อง อีกข้างเรียบ

หนุ่มเควาะพะคิดแผนใหม่

ริชเชอร์คิดว่าจู่ ๆ แผนนี้ผุดขึ้นในสมองเด็กหนุ่ม อีกฝ่ายไม่เคยทำมาก่อน ริชเชอร์นึกภาพฝันเฟื่องในสมองทำงาน ลำดับข้อสรุปตั้งอยู่บนข้อสันนิษฐาน สถานีรถบัสไม่เคยอยู่ในย่านดี ๆ ประตุทางออกจะนำผู้โดยสารไปสู่ถนนสายรองที่เงียบเชียบ หรือบริเวณที่เคยเป็นตลาดนัด ไม่ก็ไปโผล่ที่ด้านหลังตึก อาจจะ เป็นพื้นที่ว่างเปล่าหรือที่จอดรถแบบชำระเงินเอง มีมุมอับหลายแห่ง ทางทำ ร้างผู้คน มีโอกาสสูงที่จะโดนเล่นงานจากข้างหลัง หรือถูกทำร้ายเพื่อชิงทรัพย์ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นตลอดเวลา

หนุ่มเควาะพะผุดลุกจากที่นั่ง รีบก้าวไปตามทางเดินระหว่างแถวที่นั่ง ห่างจากด้านหลังชายชราไม่ถึงสองเมตร

ริชเชอร์ลุกตามไปที่นั่น

2

ชายชราผู้เส้นทางเป็นอย่างดี พฤติกรรมแสดงออกชัดเจนเพราะเขาไม่มองรอบตัวเพื่อดูทิศทาง แค่ผ่านออกประตูสถานีรถบัส เลี้ยวไปทางทิศตะวันออก แล้วเริ่มออกเดินโดยไม่รีรอแต่ไม่ถึงกับเร่งรีบ ก้าวเดินช้า ๆ ราวกับเมื่อย่ำดูไม่มั่นคงเล็กน้อย ไหล่ห่อ ดูแก่ เหงื่อ หยดแรง ยอมรับสภาพสังขารไม่กระตือรือร้น ราวกับเดินไปตามเส้นทางที่เคยเดินผ่านมาแล้วหลายครั้ง และไม่มื่ออะไรน่าสนใจ

หนุ่มเควาแพะตามหลัง ห่างหกก้าว พยายามเดินช้า ๆ เพื่อรักษา ระยะห่างอย่างอดทน ซึ่งค่อนข้างทำได้ยากเพราะเขาเป็นคนร่างผอมกะหร่องและเป็นคนเดินก้าวยาวตามธรรมชาติ เจ้าตัวตื่นเต้นและรอเวลาเหมาะ ๆ ใจอยากลงมือเดี๋ยวนั้นแต่พื้นที่รอบตัวไม่เป็นใจ พื้นที่ราบและโล่งเกินไป ทางเท้ากว้างข้างหน้าเป็นสี่แยกที่มีสัญญาณไฟจราจร รถยนต์สามคันจอดรอไฟเขียว คนขับสามคนจ้องไปยังทางตรงข้ามด้วยความเบื่อหน่าย อาจจะมีผู้โดยสารในรถอีก ทุกคนล้วนเป็นพยานได้ เขาจึงคิดว่ารอหน่อยดีกว่า

ชายชราหยุดที่ขอบทางเท้า รอข้ามถนนเพื่อเดินตรงไปยังจุดที่มีตึกเก่าตรงนั้นถนนระหว่างตึกแคบลงมา แต่ก็ยังกว้างกว่าซอย แดดส่องไม่ถึงเนื่องจากแต่ละข้างล้อมรอบด้วยตึกสูงสามและสี่ชั้น

ตรงนั้นดีกว่า

สัญญาณไฟเปลี่ยน ชายชราข้ามถนน หนุ่มเควาแพะตามหลังระยะห่างเท่าเดิม รีชเซอร์รี่ระยะห่างให้น้อยลง สัญชาติญาณบอกว่าเวลานั้นใกล้มาถึง

แล้ว เด็กหนุ่มคนนั้นคงไม่รอไปชื้อนริรันตร์และจะไม่ปล่อยโอกาสดี ๆ หลุดมือไปอย่างน่าเสียดาย อีกสองช่วงตึกน่าจะเหมาะ

สามคนเดินเป็นแถวตอนเรียงหนึ่ง ทั้งช่วงระหว่างกันไม่มาก ด้านหน้าและด้านข้างช่วงตึกแรกเหมาะจะลงมือ แต่ด้านหลังโล่ง หนุ่มเคราแพะจึงไม่มั่นใจ ชายชราข้ามถนนไปยังตึกใหญ่อีกฝั่ง ที่นั่นดูลับตาคนและอยู่ใต้ร่มเงาตึก มีร้านอาหารและเครื่องดื่มสองสามแห่ง ร้านอาหารแห่งหนึ่งปิดกิจการแล้ว ส่วนสำนักงานภาษีก็มีฝุ่นจับหนาที่กระจกหน้าต่าง

เหมาะมาก

ถึงเวลาตัดสินใจแล้ว

ริชเซอร์คิดว่าหนุ่มเคราแพะต้องเลือกลงมือที่นี่ แต่ก่อนลงมือมันต้องมองรอบ ๆ ให้แน่ใจว่าปลอดภัยคน รวมทั้งด้านหลังด้วย ริชเซอร์จึงรีบหลบตรงมุมถนนให้พ้นสายตา พร้อมกับนับเวลาในใจ หนึ่งวินาที สองวินาที สามวินาที นานพอที่หมอนั้นจะสังเกตเห็นหัว จากนั้นเขาก็ขยับออกจากมุมตึก เห็นหนุ่มเคราแพะก้าวยาว ๆ เข้าใกล้ชายชรา ปกติริชเซอร์ไม่ชอบวิ่ง เขาสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร หนักหนึ่งร้อยสิบสามกิโลกรัม มวลกระดูกและกล้ามเนื้อทำให้ไม่ปราดเปรียว แต่ถ้าจำเป็นก็ต้องวิ่ง

ช้าเกินไป หนุ่มเคราแพะถึงตัวชายชราก่อน มันผลักร่างบอบบางล้มกระแทกพื้นเสียงดัง แล้วก็ม้วนซองเงินออกจากกระเป๋าอย่างรวดเร็ว ขณะที่ยึดตัวขึ้นเพื่อแผ่นหน้าริชเซอร์ก็มาถึงพอดี เขาทุ่มน้ำหนักกระแทกไหล่มันเต็มแรงจนร่างผอมกะหร่องลอยขึ้นจากพื้นก่อนร่วงลงกระแทกทางเท้าอย่างแรง ร่างหนึ่ง ครึ่งหนึ่งอยู่บนทางเท้า อีกครึ่งอยู่บนท่อระบายน้ำข้างถนน รวากับริชเซอร์ทุ่มหุ่นจำลองเพื่อทดสอบความแข็งแรง

ริชเซอร์ก้าวไปหยิบซองเงินขึ้นมา ไม่ได้ปิดผนึก เห็นธนบัตรปีกหนึ่งหนาประมาณสองเซ็นต์ โบบนสุดเป็นแบงก์หนึ่งร้อยดอลลาร์เช่นเดียวกับโบบนสุดท้ายเมื่อกรีดดูคร่าว ๆ เขาคิดว่าน่าจะเป็นแบงก์ร้อยทั้งปีก รวมแล้วประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันถึงสองหมื่นดอลลาร์

เขาหันกลับไปมองชายชราซึ่งเงยศีรษะมองรอบ ๆ ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก และเจ็บปวด เห็นแผลบนใบหน้า อาจจะมีเลือดกำเดาไหล ริชเชอร์ชูซองเงินให้เห็น ชายชราจ้อง พยายามลุกขึ้นยืนแต่ทำไม่ได้

ริชเชอร์เข้าไปช่วยพยุง

“มีอะไรหักบ้างไหม” เขาถาม

ชายชรากลับถามแทนคำตอบ “เกิดอะไรขึ้น”

“ขยับตัวได้ไหม” ริชเชอร์ถาม

“คิดว่าได้”

“โอเค พลิกตัว”

“ตรงนี้เหวอ”

“นอนหงาย” ริชเชอร์แนะนำ “แล้วผมจะช่วยพยุงคุณหนึ่ง”

“เกิดอะไรขึ้น” ชายชราถามอีก

“ก่อนอื่นผมต้องตรวจร่างกายคุณ อาจต้องเรียกรถพยาบาล คุณมีโทรศัพท์ไหม”

“ไม่ต้องเรียกรถพยาบาล ผมไม่ต้องการหมอ” ชายชราบอก สูดหายใจลึก กัดฟัน บิดตัวไปมาจนกระทั่งพลิกตัวนอนหงาย เหมือนตื่นจากฝันร้าย แล้วผ่อนลมหายใจออก

“เจ็บตรงไหนบ้าง” ริชเชอร์ถาม

“ทั้งตัว”

“เจ็บมากหรือเปล่า”

“ไม่มากเท่าไร”

“ถ้างั้นก็คงไม่เป็นอะไรมาก”

ริชเชอร์ซ้อนมือประคองใต้แผ่นหลังชายชราแถวกระดูกสะบัก แล้วดันร่างกายก่อนบนของอีกฝ่ายไปข้างหน้าสู่ท่านั่ง หมุนตัว พาไปนั่งบนขอบทางเท้า เท้าสองข้างของชายชราอยู่บนถนน ทำนี้ช่วยให้รู้สึกสบาย

“แม่ผมสอนอยู่เสมอว่าอย่าเล่นบนที่สาธารณะนี่” ชายชราบอก

“เหมือนผมเลย แต่เราไม่ได้เล่น” ริชเชอร์ตอบ

เขาส่งซองเงินให้ ชายชรารับไป ใช้นิ้วมือกดทำให้แน่ใจว่ามันเป็นของจริง
ริชเชอร์นั่งลงข้าง ๆ ขณะที่อีกฝ่ายมองในซอง

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถามอีก “ชายคนนั้นซึ่งทรัพย์สินผมเหวอ”

ชายคนนั้นที่ชายชราพูดถึงคือหนุ่มเคราแพะซึ่งยังนอนคว่ำหน้าหมดสติ
ร่างไม่ไหวติง

“มันตามคุณลงมาจากรถบัส” ริชเชอร์เล่า “หลังจากเห็นซองเงิน
ในกระเป๋าทางเกงคุณ”

“คุณก็อยู่บนรถบัสเหมือนกันสินะ”

ริชเชอร์พยักหน้า “ผมลงที่สถานีแล้วเดินตามคุณมา”

ชายชราเก็บซองเงินไว้ในกระเป๋าทางเกง

“ขอบคุณสุดหัวใจ คุณไม่รู้หรือว่าผมซาบซึ่งกว่าที่พูดออกไปแค่นั้น”

“ยินดีครับ” ริชเชอร์ตอบรับ

“คุณช่วยชีวิตผมเอาไว้”

“ด้วยความยินดี”

“ผมควรให้รางวัลคุณ”

“ไม่จำเป็น” ริชเชอร์ปฏิเสธ

“แต่ถึงยังไงผมก็ให้รางวัลไม่ได้หรอก” ชายชราบอก มือข้างหนึ่งแตะ
กระเป๋าทางเกง “นี่เป็นเงินที่ผมต้องจ่ายคืน มันสำคัญมาก ต้องจ่ายทั้งหมด
ผมเสียใจและขอโทษด้วย”

“ไม่ต้องเสียใจหรือขอโทษหรอก”

ห่างไปหกเมตรทางขวามือ หนุ่มเคราแพะใช้แขนสองข้างดันตัวเองขึ้น
แล้วคุกเข่า

“ไม่ต้องแจ้งตำรวจนะ” ชายชราบอกริชเชอร์

เด็กหนุ่มคนนั้นหันมอง ตะลึง ตัวสั่น แต่อีกฝ่ายอยู่ข้างหน้าห่างไป
หกเมตร ริชเชอร์คิดว่าควรตามไปไหม

“ทำไมไม่แจ้งตำรวจ” ริชเชอร์ถาม

“เมื่อตำรวจเห็นเงินจำนวนมาก คำถามเยาะเย้ยจะตามมาทันที”
ชายชราให้เหตุผล

“เป็นคำถามที่คุณไม่ต้องการตอบเหรอ”

“ผมตอบคำถามพวกนั้นไม่ได้”

หนุ่มเคราแพะลุกขึ้นยืน ชวนเซ แล้ววิ่งหนีไปอย่างยากลำบาก เพราะไม่มีแรง ใจกับขาไม่ประสานกัน แต่ก็ยังถือว่าเร็วใช้ได้ ริชเซอร์ปล่อยมันไปวันนี้เขาวิ่งมามากพอแล้ว

“ถึงเวลาที่ผมต้องไปแล้วล่ะ” ชายชราบอก

แก้มและหน้าผากของชายชรามีรอยถลอก เลือดออกที่ริมฝีปากบนและจมูกเนื่องจากล้มกระแทกพื้น

“แน่ใจนะว่าไม่เป็นอะไร” ริชเซอร์ถาม

“ผมควรรีบไปดีกว่าเพราะไม่มีเวลามากนัก”

“ยื่นให้ผมดูหน่อย”

เขาทำไม่ได้ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหายไปหมดสิ้น หรือไม่เข้าก็คงอ่อนยวบทั้งสองข้าง บอกยาก ริชเซอร์ช่วยพยุงให้เขาลุกยืนบนฝ่าเท้าที่อระบายน้ำ หันหน้าไปฝั่งตรงข้ามถนน ชายชราหลังอ ชยับเท้าอยู่กับที่ หมุนตัวอย่างยากลำบาก

แต่ชายชราไม่สามารถก้าวขาขึ้นทางเท้าได้แม้วางเท้าเข้าที่แล้ว แรงในการยกตัวมากเกินไปกว่าที่เขาจะรับได้ ต้องมีรอยขีดหรือแผลที่หัวเข่าชายชราแน่ เพราะผ้ากางเกงบริเวณเข่ามีรอยเปื้อนที่เห็นได้ชัด

ริชเซอร์ยื่นซ้อนหลัง สองมือจับข้อมือบริเวณแนวข้อศอก ยกวางอีกฝ่ายขึ้น ชายชราตัวลอยราวกับอยู่ในภาวะไร้น้ำหนักบนดวงจันทร์ ริชเซอร์ช่วยให้เขาก้าวขึ้นทางเท้าได้สำเร็จ

“เดินได้ไหม” ริชเซอร์ถาม

ชายชราเริ่มจากก้าวสั้น ๆ อย่างระมัดระวัง ทุกก้าวสะดุ้งและสีหน้าออกอาการเจ็บปวด โดยเฉพาะเมื่อต้องลงน้ำหนักที่ขาขวา เจ้าตัวเหมือนไม่พอใจตัวเอง

“คุณต้องไปอีกไกลไหม” ริชเซอร์ถาม

ชายชราหันมองโดยรอบให้แน่ใจว่าตอนนี้อยู่ตรงไหนเพื่อคำนวณระยะทาง “อีกสามช่วงตึก” เขาตอบ “อีกฝั่งถนน”

“ต้องผ่านขอบทางเท้าและต้องก้าวขึ้นลงอีกเยอะ”

“ผมจะพยายามเดินดู”

“ทำให้ดูหน่อย”

ชายชราเริ่มเดิน มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเหมือนเดิม ก้าวสั้น ๆ ซ้ำ ๆ สองมือห่างจากลำตัวเล็กน้อย คล้ายช่วยให้เกิดความสมดุล อาการสะดุ้ง และสีหน้าเจ็บปวดยังคงปรากฏให้เห็น เช่นเดียวกับเสียงหอบหายใจ ได้ยินชัดกว่าเก่าด้วยซ้ำ

“คุณต้องใช้ไม้เท้า” ริชเชอร์แนะนำ

“ผมคงจำเป็นต้องใช้ของอีกมากมายหลายอย่าง”

ริชเชอร์ก้าวไปยืนชนาบขว ำรับน้ำหนักชายชราไว้ในอุ้งมือ ทำตัวเป็นไม้เท้าหรือไม้ค้ำยัน ออกแรงยกผ่านไหล่ชายชรา เป็นไปตามกฎการเคลื่อนที่ของนิวตัน

“เอาละ คราวนี้ ลองดู” ริชเชอร์บอก

“คุณไปกับผมไม่ได้” ชายชราห้าม

“ทำไมจะไม่ได้”

“คุณช่วยผมมากพอแล้ว”

“นั่นไม่ใช่เหตุผล คุณจะบอกว่าคุณไม่สามารถขอให้ผมทำได้ต่างหาก มันคลุมเครือ และคุณยิ่งเน้นย้ำขึ้นไปอีกตอนที่บอกว่าผมไปกับคุณไม่ได้ทำไมล่ะ คุณกำลังจะไปไหน”

“บอกไม่ได้”

“คุณไม่มีทางไปที่นั่นได้โดยไม่มีผม” ริชเชอร์ตัดบท

อีกฝ่ายหอบหายใจหนัก ขยับริมฝีปากคล้ายซ้อมเรื่องที่จะพูด ยกมือข้างหนึ่งแตะรอยถลอกบนหน้าผาก แก้ม และจมูก เขาสะดุ้งตามเคย

“ช่วยพาผมข้ามถนนไปที่ตึกใหญ่ฝั่งตรงข้าม” เขาขอร้อง “แล้วหันหลังกลับ นั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่คุณจะทำให้ผมได้ ผมหมายความว่าอย่างที่พูดจริง ๆ ผมจะขอบคุณมาก ผมเป็นหนี้บุญคุณคุณมากแล้ว หวังว่าคุณคงเข้าใจ”

“ไม่” ริชเชอร์ปฏิเสธ

“ผมไม่ได้รับอนุญาตให้พาคนอื่นไปด้วย”